

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 5 dyrektywy 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu dekretu ustawodawczego nr 276/2003 w brzmieniu zmienionym przez dekret z mocą ustawy nr 34/2014, który: a) nie przewiduje ograniczeń w kolejnych skierowaniach tego samego pracownika do tego samego przedsiębiorstwa – użytkownika; b) nie uzależnia zgodności z prawem korzystania z outsourcingu pracowników na czas określony od wskazania przyczyn technicznych, produkcyjnych, organizacyjnych lub związanych z zastępstwem, z powodu których korzysta się z tego outsourcingu; c) nie przewiduje wymogu tymczasowego charakteru własnego zapotrzebowania produkcyjnego przedsiębiorstwa użytkownika jako warunku zgodności z prawem korzystania z takiej formy umowy o pracę?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie pracy tymczasowej (Dz.u. 2008, L 327, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 5 listopada 2018 r. – OC i in. / Banca d'Italia i in.

(Sprawa C-686/18)

(2019/C 35/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: OC i in., Adusbef, Federconsumatori, PB i in., QA i in.

Strona pozwana: Banca d'Italia i in., Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'economia e delle finanze

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 29 rozporządzenia UE nr 575/2013 [w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych] ⁽¹⁾, art. 10 rozporządzenia delegowanego nr 241/2014 ⁽²⁾, art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, także w odniesieniu do art. 6 ust. 4 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. ⁽³⁾, stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak wprowadzone w art. 1 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 3/2015, przekształconego ze zmianami w ustawę nr 33/2015 [a obecnie także art. 1 ust. 15 decreto legislativo nr 72/2015, który zastąpił art. 28 ust. 2 ter (Testo unico bancario), zasadniczo powtarzając brzmienie art. 1 ust. 1 lit. a) decreto legislativo nr 3/2015, przekształconego w ustawę, ze zmianami, które są nieistotne dla niniejszej sprawy], narzucającym próg aktywów, powyżej którego bank spółdzielczy ma obowiązek przekształcić się w spółkę akcyjną, ustalając ten limit na poziomie 8 mld aktywów? Ponadto, czy wspomniane przepisy prawa Unii stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które w przypadku przekształcenia banku spółdzielczego w spółkę akcyjną umożliwiają instytucji odroczenie lub ograniczenie, nawet na czas nieokreślony, wykupu udziałów występującego wspólnika?
- 2) Czy art. 3, 63 i nast. TFUE, dotyczące konkurencji na rynku wewnętrznym i swobody przepływu kapitału, stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak wprowadzone w art. 1 decreto legislativo nr 3/2015, przekształconego ze zmianami w ustawę nr 33/2015, który ogranicza prowadzenie działalności bankowej w formie banku spółdzielczego do określonego limitu aktywów, zobowiązując instytucję do przekształcenia się w spółkę akcyjną w przypadku przekroczenia wspomnianego limitu?
- 3) Czy art. 107 i nast. TFUE, dotyczące pomocy przyznawanej przez państwo, stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak wprowadzone w art. 1 decreto legislativo nr 3/2015, przekształconego ze zmianami w ustawę nr 33/2015 [a obecnie także art. 1 ust. 15 decreto legislativo nr 72/2015, który zastąpił art. 28 ust. 2-ter (Testo unico bancario), zasadniczo powtarzając brzmienie art. 1 ust. 1 lit. a) decreto legislativo nr 3/2015, przekształconego w ustawę, ze zmianami, które są nieistotne dla niniejszej sprawy], które wymagają przekształcenia banku spółdzielczego w spółkę akcyjną w przypadku przekroczenia określonego progu aktywów (ustalonego na poziomie 8 mld), przewidując ograniczenia w wykupie udziałów wspólnika w razie jego wystąpienia ze spółki w celu uniknięcia ewentualnej likwidacji przekształconego banku?

- 4) Czy art. 29 rozporządzenia UE nr 575/2013 w związku z art. 10 rozporządzenia delegowanego UE nr 241/2014 stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak określone w art. 1 decreto legislativo nr 3/2015, przekształconego ze zmianami w ustawę nr 33/2015, zgodnie z ich wykładnią dokonaną przez Corte costituzionale (trybunał konstytucyjny) w wyroku nr 99/2018, który zezwala bankowi spółdzielczemu na odroczenie wykupu na czas nieokreślony oraz ograniczenie kwoty wykupu w całości lub w części?
- 5) W przypadku, gdy w ramach wykładni Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi zgodność przepisów prawa Unii z interpretacją przedstawioną przez strony postępowania, tutejszy sąd zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości o dokonanie oceny zgodności z prawem europejskim art. 10 rozporządzenia delegowanego Komisji UE nr 241/2014 w świetle art. 16 i art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zgodnie z którym „każdy ma prawo do władania, używania, rozporządzania i przekazania w drodze spadku mienia nabytego zgodnie z prawem. Nikt nie może być pozbawiony swojej własności, chyba że w interesie publicznym, w przypadkach i na warunkach przewidzianych w ustawie, za słusznym odszkodowaniem za jej utratę wypłaconym we właściwym terminie. Korzystanie z mienia może podlegać regulacji ustawowej w zakresie, w jakim jest to konieczne ze względu na interes ogólny”), a także w świetle art. 52 ust. 3 Karty (stanowiącego: „[w] zakresie, w jakim niniejsza Karta zawiera prawa, które odpowiadają prawom zagwarantowanym w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ich znaczenie i zakres są takie same jak praw przyznanych przez tę konwencję. Niniejsze postanowienie nie stanowi przeszkody, aby prawo Unii przyznawało szerszą ochronę”) oraz orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, dotyczącego art. 1 Protokołu dodatkowego nr 1 EKPC.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 241/2014 z dnia 7 stycznia 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych obowiązujących instytucje (Dz.U. 2014, L 74, s. 8).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen (Belgia) w dniu 14 listopada 2018 r. – X / Belgische Staat**

(Sprawa C-706/18)

(2019/C 35/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Strona przeciwna: Belgische Staat

Pytanie prejudycjalne

Czy – dyrektywa 2003/86/WE ⁽¹⁾ – biorąc pod uwagę jej art. 3 ust. 5, jak również jej cel, jakim jest określenie warunków wykonania prawa do łączenia rodzin – stoi na przeszkodzie takiemu uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym art. 5 ust. 4 tej samej dyrektywy jest interpretowany w ten sposób, że niewydanie decyzji w określonym terminie nakłada na organy krajowe obowiązek wydania zainteresowanemu zezwolenia na pobyt z urzędu, bez uprzedniego stwierdzenia, czy zainteresowany rzeczywiście spełnia warunki pobytu w Belgii zgodnie z prawem Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin. Dz.U. 2003, L 251, s. 12.